अथ षष्ठोऽनुवाकः।

पञ्चमे अध्रिगुप्रैषार्थो मैत्रावरुणप्रैषोभिहितः। षष्ठेऽध्रिगुप्रैषोभिधीयते। कल्पः। अथ होताध्रिगुमन्वाह दैव्याः शमितार इति। पाठस्तु। "दैव्याः शमितार उत मनुष्या आरभध्वं। उपनयत मेध्या दुरः। आशासाना मेधपतिभ्यां मेधं। प्राञ्चो अग्निं भरत। स्तृणीत बर्हिः। अन्वेनं माता मन्यतां। अनु पिता। अनु भ्राता सगर्भ्यः। अनु सखा सयूथ्यः। उदीचीनाꣳ अस्य पदो निधत्तात्। सूर्यं चक्षुर्गमयतात्। वातं प्राणमन्ववसृजतात्। दिशः श्रोत्रं। अन्तरीक्षमसुं। पृथिवीꣳ शरीरं। एकधास्य त्वचमाच्छ्यतात्। पुरा नाभ्या अपिशर्शो वपामुत्खिदतात्। अन्तरेवोष्माणं वारयतात्। श्येनमस्य वक्षः कृणुतात्। प्रशसा बाहू। शला दोषणी। कश्यपेवाꣳसा। अच्छिद्रे श्रोणी। कवषोरू स्रेकपर्णाष्ठीवन्ता। षड्विंशतिरस्य वंक्रयः। ता अनुष्ट्वाच्छावयतात्। गात्रं गात्रमस्यानूनं कृणुतात्। ऊबध्यगोहं पार्थिवं खनतात्। अस्ना रक्षः सꣳसृजतात्। वनिष्टुमस्य मारविष्ट। उरूकं मन्यमानाः। नेद्वस्तोके तनये। रविता रवच्छमितारः। अध्रिगो शमीध्वं। सुशमि शमीध्वं। शमीध्वमध्रिगो" इति। 'शमितारः' विशसनकर्त्तारः, ते च द्विविधाः, देवरूपा मनुष्यरूपाश्च। ते च सम्बोध्यन्ते। हे 'दैव्या शमितारः', अपिच हे 'मनुष्याः शमितारः', यूयं उभयेऽपि वक्ष्यमाणं कर्म्म कर्तुं 'आरभध्वं'। किं कर्त्तव्यमिति तदुच्यते, 'मेध्याः' मेधार्हाः, 'दुरः' द्वारो हविर्मार्गान्, विशसनहेतोर्वा, 'उप-